

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர் - 641 046

இளங்கலை – அறிவியல் பட்டப்படிப்பில் இரண்டாமாண்டு, தமிழ்
பயில்வோர்க்குரியது

செய்யுள் திரட்டு
(2012-2013 ஆம் கல்வியாண்டு முதல் சேர்வோர்க்குரியது)
மூன்றாம் பருவம்
பகுதி 1 தமிழ் தாள் -III

அறிமுகவுரை

பள்ளிக் கல்வி நிறைவடைந்து பல்கலைக் கழகக் கல்விக்கு வரும் பட்டவகுப்பு மாணவர்தம் கருத்துப் பரிமாற்றத்திறன், (Communicative skill) சிந்தனைத்திறன், ஆளுமைத்திறன் ஆகியவற்றை வளர்த்து, வாழ்வியல் விழுமியங்களை உணரச் செய்து, தேசிய, உலக ஒருமைப் பாட்டுணர்வை மனத்தில் இருத்தி வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்குரிய நேர்முக எண்ணம் (Positive thinking) வலுப்பெறும் வகையில் இப்பாடத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் பருவத்தில் ஊழ்வினை, பகுத்தறிவு, வீரம், மனிதநேயம் ஆகியவற்றை ஆழ்ந்தறியும் வகையில் செய்யுள் பகுதிகள் இடம்பெறுகின்றன. நடைமுறை சமுதாயச் சிந்தனையை வெளிக் கொணரும் வகையில் புதினம் அமைந்துள்ளது.

பாடத்திட்டக் குழுவினர்

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர் - 641 046
பாடத்திட்டம் - பகுதி - 1 தமிழ்த்தாள் - III - மூன்றாம் பருவம்
(2012 - 2013 ஆம் கல்வியாண்டில் பயில்வோர்க்குரியது)
(செய்யுள், புதினம், இலக்கணம், இலக்கிய வரலாறு, பயிற்சிக்கட்டுரை)

அலகு - 1 ஊழ்வினையும், பகுத்தறிவும்

1. சிலப்பதிகாரம் - கட்டுரைக் காதை
2. மணிமேகலை - சிறை விடு காதை
3. நாமகள் இலம்பகம் (1-50 பாடல்கள்)

அலகு - 2 வீரமும், மனிதநேயமும்

1. கம்பராமாயணம் - நட்புக்கோள்படலம்
2. பெரியபுராணம் - திருநாளைப் போவார் புராணம்

அலகு - 3 நடைமுறை சமூகச் சிந்தனை

புதினம்: தகனம் - ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி
நியு செஞ்சரி புக ஹவுஸ், அம்பத்தூர், சென்னை-98, விலை:50/-

அலகு -4 யாப்பும், அணியும்

1. யாப்பு இலக்கணம்
  2. அணி இலக்கணம்
- மொழியமைப்பு - பாடப்பகுதியை ஒட்டியவை
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, அறு சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்,
கலிவிருத்தம்.
உவமை அணி, தற்குறிப்பேற்ற அணி, உயர்வுநவிற்சி அணி, இல்பொருள்
உவமை அணி, சொற்பொருள் பின்வரு நிலையணி.

அலகு -5

1. இலக்கிய வரலாறு - பாடத்திட்டத்தைத் தழுவியது.
  1. ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்
  2. கம்பராமாயணம்
  3. பெரியபுராணம்
  4. புதினத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.
2. பயிற்சிக்கூரியன
  1. பொதுக்கட்டுரை

**முன்றாம் பருவம்
தமிழ்த்தாள் -3**

வினாத்தாள் அமைப்பு

நேரம் - 3 மணி

மதிப்பெண் - 75

பிரிவு - அ

10x1=10

ஒரு சொல்/ ஒரு தொடரில் விடை எழுதுக.

(அலகு 1,2,3,4)

பிரிவு -ஆ

5x5=25

இரண்டு பக்க அளவில் எழுதுக.

செய்யுள் - 2 வினாக்கள்

புதினம் - 1 வினா

இலக்கணம் - 1 வினா

இலக்கியவரலாறு – 1 வினா

பிரிவு - இ

5x8=40

கட்டுரை வடிவில் விடை தருக.

செய்யுள் - 2 வினாக்கள்

புதினம் - 1 வினா

இலக்கியவரலாறு – 1 வினா

பொதுக்கட்டுரை – 1 வினா

குறிப்பு

ஆ, இ பிரிவுகள் 'இது' அல்லது 'அது' என்ற வகையில் அவற்றிற்கு உரிய அலகுகளில் அமைதல் வேண்டும்.

1. சிலப்பதிகாரம் கட்டுரை காதை

ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்று சிலப்பதிகாரம். “நெஞ்சை அள்ளும்” சிலப்பதிகாரம் எனப் போற்றியவர் பாரதியார். சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் இரட்டைக்காப்பியங்கள். சிலம்பு காரணமாக எழுந்த வரலாறு காப்பியமாக்கப்பட்டமையால் சிலப்பதிகாரம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூலின் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். சேரமரபில் தோன்றிய இப்பெருந்தகை மனையறத்தையும். அரசு போகத்தையும் துறந்தவர்.

சிலப்பதிகாரம் கீழைக்கடலருகே உள்ள புகாரில் தொடங்கி, தமிழகத்தின் இடையே உள்ள மதுரையில் வளர்ந்து, மேலைக்கடல் அருகே உள்ள வஞ்சியில் நிறைவுறுகிறது. இது இயல், இசை, கூத்து என முத்தமிழும் விரவிய செந்தமிழ்க் காப்பியம். மூன்று காண்டங்களையும், முப்பது காதைகளையும் உடையது. “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்; உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர்; ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டும் என்ற முப்பெருங்கருத்துக்களின் விளக்கமே இந்நூல்.

இங்கு பாடப்பகுதியாக இடம்பெறுவது கட்டுரை காதை. இக்காதை கண்ணகிபால் வந்து தோன்றிய மதுராபதி தெய்வம், நடந்த நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஊழ்வினையே என விளக்கம் தருகின்றது. “இன்றிலிருந்து பதினான்காவது நாளில் நின் கணவனைக் கண்டு சேர்வாய்’ எனக் கூறிச் செல்கின்றது. திருச்செங்குன்றென்னும் மலை மீதேறி வேங்கை மரத்தின் கீழ் நின்ற கண்ணகி தெய்வ வடிவுடன் போந்த கோவலனைக் கண்டு வானவூர்தியிலேறித் தேவர்கள் போற்றத் துறக்கம் அடைந்தாள் என்ற செய்தியைத் தாங்கி நிற்கின்றது.

கட்டுரைக் காதை

சடையும் பிறையும் தாழ்ந்த சென்னிக்
 குவளை உண்கண் தவளவாள் முகத்தி
 கடையெயிறு அரும்பிய பவளச்செவ் வாய்த்தி
 இடைநில விரிந்த நித்தில நகைத்தி
 இடமருங் கிருண்ட நீல மாயினும் (5)

வலமருங்கு பொன்னிறம் புரையு மேனியள்
 இடக்கை பொலம்பூந் தாமரை யேந்தினும்
 வலக்கை அம்சடர்க் கொடுவாள் பிடித்தோள்
 வலக்கால் புனைகழல் கட்டினும் இடக்கால்
 தனிச்சிலம்பு அரற்றுந் தகைமையள் பனித்துறைக் (10)

கொற்கைக் கொண்கள் குமரித் துறைவன்
 பொற்கோட்டு வரம்பன் பொதியிற் பொருப்பன்
 குலமுதற் கிழத்தி ஆதலின் அலமந்து
 ஒருமுலை குறைந்த திருமா பத்தினி
 அலமரு திருமுகத் தாயிழை நங்கைதன் (15)

முன்னிலை ஈயாள் பின்னிலைத் தோன்றிக்
 கேட்டிசின் வாழி நங்கையென் குறையென
 வாட்டிய திருமுகம் வலவயிற் கோட்டி
 யாரைநீ என்பின் வருவோய் என்னுடை
 ஆரஞர் எவ்வம் அறிதி யோவென (20)

ஆரஞ ரெவ்வ மறிந்தேன் அணியிழாஅய்
 மாபெருங் கூடல் மதுரா பதியென்பேன்
 கட்டுரை யாட்டினேன் யானின் கணவற்குப்
 பட்ட கவற்றியேன் பைந்தொடி கேட்டி
 பெருந்தகைப் பெண்ணென்று கேளாயென் நெஞ்சம் (25)

வருந்திப் புலம்புறு நோய்
 தோழிநீ ஈதொன்று கேட்டியென் கோமகற்கு
 ஊழ்வினை வந்தக் கடை
 மாதராய் ஈதொன்று கேளுன் கணவற்குத்
 தீதுற வந்த வினை; காதின் (30)

மறைநா வோசை யல்ல தியாவதும்
 மணிநா வோசை கேட்டது மிலனே
 அடிதொழு திறைஞ்சா மன்ன ரல்லது
 குடிபழி தூற்றுங் கோலனு மல்லன்
 இன்னுங் கேட்டி நன்னுதல் மடந்தையர் (35)

மடங்கெழு நோக்கின் மதமுகந் திறப்புண்டு
இடங்கழி நெஞ்சத்து இளமை யானை
கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅது
ஒல்கா வுள்ளத் தோடு மாயினும்
ஒழுக்கொடு புணர்ந்தவிவ் விழுக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு (40)

இழுக்கந் தாராது இதுவுங் கேட்டி
உதவா வாழ்க்கைக் கீரந்தை மனைவி
புதவக் கதவம் புடைத்தனன் ஒருநாள்
அரைச வேலி யல்ல தியாவதும்
புரைதீர் வேலி இல்லென மொழிந்து (45)

மன்றத் திருத்திச் சென்றீ ரவ்வழி
இன்றவ் வேலி காவா தோவெனச்
செவிச்சூட் டாணியிற் புகையழல் பொத்தி
நெஞ்சஞ் சுடுதலின் அஞ்சி நடுக்குற்று
வச்சிரத் தடக்கை அமரர் கோமான் (50)

உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
குறைத்த செங்கோல் குறையாக் கொற்றத்து
இறைக்குடிப் பிறந்தோர்க்கு இழுக்க மின்மை
இன்னுங் கேட்டி நன்வா யாகுதல்
பெருஞ்சோறு பயந்த திருந்துவேல் தடக்கை (55)

திருநிலை பெற்ற பெருநா ளிருக்கை
அறனறி செங்கோல் மறநெறி நெடுவாள்
புறவுநிறை புக்கோன் கறவைமுறை செய்தோன்
பும்புனர் பழனப் புகார்நகர் வேந்தன்
தாங்கா விளையுள் நன்னா டதனுள் (60)

வலவைப் பார்ப்பான் பராசர னென்போன்
குலவுவேற் சேரன் கொடைத்திறங் கேட்டு
வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த
திண்டிறல் நெடுவேற் சேரலற் காண்கெனக்
காடும் நாடும் ஊரம் போகி (65)

நீடுநிலை மலயம் பிற்படச் சென்றங்கு
ஒன்றுபுரி கொள்கை இருபிறப் பாள்
முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெரு வேள்வியுஞ் செய்தொழில் ஓம்பும்
அறுதொழி லந்தணர் பெறுமுறை வகுக்க (70)

நாவலங் கொண்டு நண்ணா ரோட்டிப்
பார்ப்பன வாகை சூடி ஏற்புற

நன்கலங் கொண்டு தன்பதிப் பெயர்வோன்
செங்கோற் றென்னன் திருந்துதொழில் மறையவர்
தங்கா லென்ப தூரே அவ்வூர்ப்

(75)

பாசிலை பொதுளிய போதிமன் றத்துத்
தண்டே குண்டிகை வெண்குடை காட்டம்
பண்டச் சிறுபொதி பாதக் காப்பொடு
களைந்தனன் இருப்போன் காவல் வெண்குடை
விளைந்துமுதிர் கொற்றத்து விறலோன் வாழி

(80)

கடற்கடம் பெறிந்த காவலன் வாழி
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் வாழி
பூந்தண் பொருநைப் பொறையன் வாழி
மாந்தரஞ் சேரல் மன்னவன் வாழ்கெனக்
குழலும் குடுமியும் மழலைச் செவ்வாய்த்

(85)

தளர்நடை யாயத்துத் தமர்முதல் நீங்கி
விளையாடு சிறாஅ ரெல்லாஞ் சூழ்தர
குண்டப் பார்ப்பீ ரென்னோ டோதியென்
பண்டச் சிறுபொதி கொண்டுபோ மின்னெனச்
சீர்த்தகு சிறப்பின் வார்த்திகன் புதல்வன்

(90)

ஆலமர் செல்வன் பெயர்கொண்டு வளர்ந்தோன்
பால்நாறு செவ்வாய்ப் படியோர் முன்னர்த்
தளர்நா வாயினும் மறைவிளி வழாஅது
உளமலி உவகையோ டொப்ப வோதத்
தக்கிணன் தன்னை மிக்கோன் வியந்து

(95)

முத்தப் பூணூல் அத்தகு புனைகலம்
கடகம் தோட்டொடு கையுறை ஈத்துத்
தன்பதிப் பெயர்ந்தன னாக நன்கலன்
புனைபவும் பூண்பவும் பொறாஅ ராகி
வார்த்திகன் தன்னைக் காத்தன ரோம்பிக்
கோத்தொழி விளையவர் கோமுறை அன்றிப்
படுபொருள் வெளவிய பார்ப்பா னிவனென
இடுசிறைக் கோட்டத் திட்டன ராக
வார்த்திகன் மனைவி கார்த்திகை என்போள்
அலந்தனள் ஏங்கி அமுதனள் நிலத்தில்

(100)

(105)

புலந்தனள் புரண்டனள் பொங்கினள் அதுகண்டு
மையறு சிறப்பின் ஐயை கோயில்
செய்வினைக் கதவந் திறவா தாகலின்

திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவம்
மறவேல் மன்னவன் கேட்டனன் மயங்கிக் (110)

கொடுங்கோ லுண்டுகொல் கொற்றவைக் குற்ற
இடும்பை யாவதும் அறிந்தீ மின்னென
ஏவ விளையவர் காவலற் றொழுது
வார்த்திகற் கொணர்ந்த வாய்மொழி யுரைப்ப
நீர்த்தன் றிதுவென நெடுமொழி கூறி (115)

அறியா மாக்களின் முறைநிலை திரிந்தவென்
இறைமுறை பிழைத்தது பொறுத்தல் நுங் கடனெனத்
தடம்புனற் கழனித் தங்கால் தன்னுடன்
மடங்கா விளையுள் வயலூர் நல்கிக்
கார்த்திகை கணவன் வார்த்திகன் முன்னர் (120)

இருநில மடந்தைக்குத் திருமார்பு நல்கியவள்
தணியா வேட்கையுஞ் சிறிதுதணித் தனனே
நிலைகெழு கூடல் நீள்நெடு மறுகின்
மலைபுரை மாடம் எங்கணும் கேட்பக்
கலையமர் செல்வி கதவந் திறந்தது (125)

சிறைப்படு கோட்டஞ் சீமின் யாவதுங்
கறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்ம்மின்
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உற்றவர்க் குறுதி பெற்றவர்க் காமென
யானை யெருத்தத்து அணிமுரசு இரீஇக் (130)

கோன்முறை யறைந்த கொற்ற வேந்தன்
தான்முறை பிழைத்த தகுதியுங் கேள்நீ
ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து
அழல்வோர் குட்டத் தட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளொரி யுண்ண (135)
உரைசால் மதுரையோடு அரைசுகே டுறுமெனும்
உரையு முண்டே நிரைதொடி யோயே
கடிபொழி லுடத்த கலிங்கநன் னாட்டு
வடிவேற் றடக்கை வசவுங் குமரனும்
தீம்புனற் பழனச் சிங்க புரத்தினும் (140)

காம்பெழு கானக் கபில புரத்தினும்
அரைசாள் செல்வந்து நிரைநார் வேந்தர்
வீயாத் திருவின் விழுக்குடிப் பிறந்த
தாய வேந்தர் தம்முள் பகையுற
இருமுக் காவதத் திடைநிலைத் தியாங்கணுஞ் (145)

செருவல் வென்றியிற் செல்வோ ரின்மையின்
அரும்பொருள் வேட்கையிற் பெருங்கலன் சுமந்து
கரந்துறை மாக்களிற் காதலி தன்னொடு
சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்க புரத்தினோர்
அங்கா டிப்பட் டருங்கலன் பகரும் (150)

சங்கமன் என்னும் வாணிகன் தன்னை
முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி கணவன்
வெந்நிறல் வேந்தற்குக் கோத்தொழில் செய்வோன்
பரத னென்னும் பெயரனக் கோவலன்
விரத நீங்கிய வெறுப்பின னாதலின் (155)

ஒற்றன் இவனெனப் பற்றினன் கொண்டு
வெற்றிவேல் மன்னற்குக் காட்டிக் கொல்வுழிக்
கொலைக்களப் பட்ட சங்கமன் மனைவி
நிலைக்களங் காணாள் நீலி என்போள்
அரசர் முறையோ பரதர் முறையோ (160)

ஊர் முறையோ சேரியீர் முறையோவென
மன்றினும் மறுகினும் சென்றனள் பூசலிட்டு
எழுநா ளிரட்டி எல்லை சென்றபின்
தொழுநாள் இதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்தி
மலைத்தலை யேறியோர் மால்விசும் பேணியில் (165)

கொலைத்தலை மகனைக் கூடுபு நின்றோள்
எம்முறு துயரம் செய்தோ ரியாவதும்
தம்முறு துயரமிற் றாகுக வென்றே
விழுவோ ளிட்ட வழுவில் சாபம்
பட்டனி ராதலிற் கட்டுரை கேள்நீ (170)

உம்மை வினைவந் துரத்த காலைச்
செம்மையி லோர்க்குச் செய்தவ முதவாது
வாரொலி கூந்தல்நின் மணமகன் தன்னை
ஈரேழ் நாளகத் தெல்லை நீங்கி
வானோர் தங்கள் வடிவின் அல்லதை (175)

ஈனோர் வடிவிற் காண்டல் இல்லென
மதுரைமா தெய்வ மாபத் தினிக்கு
விதிமுறை சொல்லி அழல்வீடு கொண்டபின்
கருத்துறு கணவற் கண்டபின் அல்லது
இருத்தலும் இல்லேன் நின்றலும் இலனெனக் (180)

கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்துக்
கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனொடு புகுந்தேன்
மேற்றிசை வாயில் வறியேன் பெயர்கென
இரவும் பகலு மயங்கினள் கையற்று
உரவுநீர் வையை ஒருகரைக் கொண்டாங்கு (185)

அவல என்னாள் அவலித்து இழிதலின்
மிசைய என்னாள் மிசைவைத் தேறலிற்
கடல்வயிறு கிழித்து மலைநெஞ்சு பிளந்தாங்கு
அவுணரைக் கடந்த சுடரிலை நெடுவேல்
நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத் தேறிப் (190)

பூத்த வேங்கைப் பொங்கர்க் கீழோர்
தீத்தொழி லாட்டியேன் யானென் றேங்கி
எழுநா ளிரட்டி எல்லை சென்றபின்
தொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப்
பீடுகெழு நங்கை பெரும்பெய ரேத்தி (195)

வாடா மாமலர் மாரி பெய்தாங்கு
அமரர்க் கரசன் தமர்வந் தேத்தக்
கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு
வான வூர்தி ஏறினள் மாதோ
கானமர் புரிசுழற் கண்ணகி தானென். (200)

2. மணிமேகலை சிறை விடு காதை

மணிமேகலை இரட்டைக் காப்பியங்களில் ஒன்று. காப்பியத் தலைவி பெயரால் பெயர் பெற்றது. கோவலன், மாதவி ஆகியவர்களுக்குப் பிறந்த மணிமேகலையின் வரலாறு கூறுவதால் 'மணிமேகலை' என்றும், அவள் துறவு பற்றிக் கூறுவதால் 'மணிமேகலைத் துறவு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நூலின் ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

இந்நூல் பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தது. சமயக் கருத்தைப் பரப்பும் நோக்கில் தோன்றிய முதல் நூல். இலக்கியச் சுவையை விட பௌத்த சமய விளக்கமே காப்பியத்தில் மேலோங்கி உள்ளது. அகவற்பாவால் அமைந்தது. எளிய நடையில் கதை சொல்லும் பாங்கு, இந்நூலின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று.

சிலம்பிற்குப் பின் தோன்றிய இக் காப்பியம் சிலம்பினைப் போலவே முப்பது காதைகளை உடையது. பாடப்பகுதியாக அமைவது இருபத்து மூன்றாம் காதையான "சிறைவிடு காதை"யாகும்.

இதில் மன்னவன் அருளால் வாசந்தவை என்னும் முதியவள் மகன் துயரால் வருந்தும் இராசமாதேவியை அடைகின்றாள். வருத்தம் நீங்குமாறு பல கட்டுரைகள் கூறி ஆற்றுவிக்கின்றாள். அரசமாதேவியோ தன் துயர் புறத்தே தோன்றா வண்ணம் மணிமேகலையைச் சிறைவிடுக்கின்றாள். அதன்பின் பலவாறு துன்புறுத்துகின்றாள்.

மணிமேகலையோ ஞான உபதேசத்தை இராசமாதேவியின் செவியில் வார்த்து அவள் துயரத்தை அவிக்கின்றாள். அரசமாதேவி மனம் தெளிகின்றாள். அதன்பின் ஒருவரை ஒருவர் அன்புடன் வணங்கும் செய்தியோடு இக்காதை நிறைவுறுகின்றது.

மணிமேகலை

மன்னவ னருளால் வாசந் தவையெனும்
நன்னெடுங் கூந்தல் நரைமு தாட்டி
அரசற் காயினுங் குமரற் காயினும்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினும்
கட்டுரை விரித்துங் கற்றவை பகர்ந்தும் (5)

பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழினள்
இலங்கரி நெடுங்கண் இராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
அழுதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக் (10)

கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்தும்
செற்றத் தெவ்வர் தேளந்தம தாக்கியும்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து
செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
முத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு (15)

நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்று
என்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்
துன்பங் கொள்ளே லென்றவள் போயபின் (20)

கையாற் றுள்ளங் கரந்தகத் தடக்கிப்
பொய்யாற் றொழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையெயன்
றஞ்சி லோதி யாசனுக் கொருநாள்
பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத் (25)

தறிவு திரிந்தோ னரசியல் தானிலன்
கரும்புடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
அரும்பெற லிளமை பெரும்பிறி தாக்கும்
அறிவு தலைப்பட்ட ஆயிழை தனக்குச்
சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச் (30)

சிறப்பின் பாலார் மக்க ளல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்பது
அறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைசொல
என்னோ டிருப்பினு மிருக்கஇவ் விளங்கொடி (35)

தன்னோ டெடுப்பினுந் தகைக்குந ரில்லென்று
அங்கவள் தனைக்கூஉய் அவள்தன் னோடு
கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் பக்காங்கு
அறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லாம்
எறிதரு கோலம்யான் செய்குவ லென்றே (40)

மயற்பகை யூட்ட மறுயிற்ப் புணர்ந்தாள்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவின ளாகக்
கல்லா விளைஞ னொருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
இணைவள ரிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப் (45)

புணர்குறி செய்து பொருந்தின ளென்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே
காணம் பலவுங் கைநிறை கொடுப்ப
ஆங்கவன் சென்றவ் வாயிழை யிருந்த
பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றணைதலும் (50)

தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மந்திரம் நடுங்கா தோதி
ஆண்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுந்துய ரெய்தி
அரச ருரிமையி லாடவ ரணுகார் (55)

நிரயக் கொடுமகள் நினைப்பறி யேனென்
றகநகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
மகனைநோய் செய்தாளை வைப்ப தென்னென்று
உய்யா நோயி னூணொழிந் தனளெனப்
பொய்ந்நோய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப (60)

ஊணொழி மந்திர முடைமையின் அந்த
வாணுதல் மேனி வருந்தா திருப்ப
ஐயென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்
செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தேன்
என்மகற் குற்ற இடுக்கண் பொறாது (65)

பொன்னே ரனையாய் பொறுக்கென் றவள்தொழ
நீல பதிதன் வயிற்றிற் றோன்றிய
ஏலங் கமழ்தா ரிராகுலன் றன்னை
அழற்கண் நாகம் ஆரயி ருண்ண
விழித்த லாற்றே னென்னுயிர் சுடுநாள் (70)

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை

உடற்கழு தனையோ வுயிக்கழு தனையோ
உடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே (75)

உயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரியது
அவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
எவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும்
மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி (80)

செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
உடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை
நஞ்சுவிழி யரவின் நல்லுயிர் வாங்கி
விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே (85)

யாங்கறிந் தனையோ ஈங்கிது நீயெனிற்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யீறா
உற்றதை யெல்லா மொழிவின் றுரைத்து (90)

மற்று முரைசெயும் மணிமே கலைதான்
மயற்பகை யூட்டினை மறுபிறப் புணர்ந்தேன்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவினே னாயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வர
கல்லாய் ஆணுரு நான்கொண் டிருந்தேன் (95)

ஊணொழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்தது
அந்தாஞ் சேறலும் அயலுருக் கோடலும்
சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியில்
காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து (100)

தீதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டால்
தையா லுன்றன் றடுமாற் றவலத்து
எய்யா மையல்தீர்ந் தின்னரை கேளாய்
ஆள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட (105)

ஈன்ற குழவியொடு தான்வே றாகி
மான்றோர் திசைபோய் வரையாள் வாழ்வுழிப்
புதல்வன் றன்னையோர் புரிநூன் மார்பன்
பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க
ஆங்கப் புதல்வன் அவள்திற மறியான் (110)

தான் புணர்ந்த தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்ததும்
நீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழலும்
சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன கடுங்கணை துர்ப்ப
மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப் (115)

பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
உயிர்ப்பொடு செங்க ணுகுத்த நீர்கண்டு
ஓட்டி யெய்தோ னோருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டடங் கண்ணி
கடாஅ யானைமுன் கட்கா முற்றோர் (120)

விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு வீழ்வது
உண்ட கள்ளி னுறசெருக்காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்
பொய்யாற் றொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்
கையாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ (125)

களவேர் வாழ்க்கைய ருறாஉங் கடுத்துயர்
இளவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா
மன்பே ருலகத்து வாழ்வோர்க் கிங்கிவை
துன்பந் தருவன துறத்தல் வேண்டும்
கற்ற கல்வி யன்றாற் காரிகை (130)

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போர்
அல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
திருந்தே ரெல்வனை செல்லுல கறிந்தோர்
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர் (135)

துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்துயர் நெருப்பா மனம்விற காச (140)

அகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யவிப்பத்
தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
ஆங்கவள் தொழுதலு மாயிழை பொறாஅள்
தான்றெழு தேத்தித் தகுதி செய்திலை (145)
காதலற் பயந்தோ யன்றியுங் காவலன்
மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினளென்.

3.நாமகள் இலம்பகம் (1-50 பாடல்கள்)**சீவக சிந்தாமணி**

- திருத்தக்க தேவர்

இந்நூலின் ஆசிரியரான திருத்தக்க தேவர் ஒரு சைனத் துறவி. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான இந்நூலின் காப்பியத் தலைவன் சீவகன். சிந்தாமணி என்பது தேவலோகத்தில் உள்ள ஒரு மணியாகும். அது கற்பகத்தரு போன்றும், காமதேனு போன்றும் கேட்டவர்குக் கேட்பனவற்றைத்தரும் இயல்புடையது. எனவே இந்நூலும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உறுதிப் பொருட்களைத் தருவதால் இப்பெயர் பெற்றது. 3145 பாடல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. 13 இலம்பகங்களை

உடையது. விருத்தப்பாவால் ஆன முதல் நூல் இதற்கு மணநூல் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு.

நமக்குப் பாடமாக வந்துள்ள பகுதி நாமகள் இலம்பகம். முதல் இலம்பகமான நாமகள் இலம்பகத்தில் - உற்ற நண்பன் கட்டியங்காரனால் சச்சந்தன் நாடு இழத்தல், பின் சச்சந்தன் கொல்லப்படுதல், சச்சந்தன் மனைவி விசயை சுடுகாட்டில் ஆண் மகனை பெற்றெடுத்தல், அக்குழந்தை சீவகன் என்ற பெயரில் கந்துக்கடனிடம் வளர்தல், பின்னர் அச்சணந்தி அடிகள் மூலம் தன் பிறப்பு ரகசியத்தை அறிதல் போன்ற செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பெருங்காப்பிய முறைப்படி ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் போன்ற அமைப்புகளுடன் இப்படலம் தொடங்குவதால் முதல் இலம்பகமாக நாமகள் இலம்பகம் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

நாமகள் இலம்பகம்

நாட்டுவளம்

நாவீற் றிருந்த புலமாமக ளோடு நன்பொன்
புவீற் றிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்
பாவீற் றிருந்த கலைபாரற்சென்ற கேள்விக்
கோவீற் றிருந்த குடிநாட்டணி கூற லுற்றேன். (1)

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகின்நெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசித நிவாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென்று இசையால்திசை போயதுண்டே (2)

இலங்க லாழியி னான்களிற்று ஈட்டம்போல்
கலங்கு தெண்திரை மேய்ந்து கணமழை
பொலங்கொள் கொன்றையினான் சடை போல்மின்னி
விலங்கல் சேர்ந்துவிண் ஏறிவிட்டு ஆர்த்தவே (3)

தேன்நி ரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேல்நி ரைத்து விசம்புற வெள்ளிவெண்
கோல்நி ரைத்தன போற்கொழுத் தாரைகள்
வான்நிரைத்து மணந்து சொரிந்தவே (4)

குழவி வெண்மதிக் கோடுழக் கீண்டுதேன்
முழவி னின்றதிர் மொய்வரைச் சென்னியின்
இழியும் வெள்ளரு வித்திரள் யாவையும்
குழுவின் மாடத் துகில்கொடி போன்றவே (5)

இலங்கு நீள்முடி இந்திரன் மார்பின் மேல்
விலங்கி வீழ்ந்த முத்தாரமும் போன்றவை
நலங்கொள் பொன்னொடு நன்மணி சிந்தலால்
கலன்பெய் பேழை கவிழ்த்தவும் போன்றவே. (6)

வள்ளல் கைத்தல மாந்தரின் பால்வரைக்
கொள்ளை கொண்ட கொழுநிதிக் குப்பையை
உள்ளம் இல்லவர்க்கு ஊர்தொறும் உய்த்து உராய்
வெள்ளம் நாடு மடுத்து விரைந்ததே (7)

மையல் யானையின் மும்மதம் ஆர்ந்துதேன்
ஐய பொன்அகம்பு ஆடி அளைந்து உராய்ச்
செய்ய சந்தனம் தீம்பழம் ஆதியா
நைய வாரி நடந்தது நன்றரோ (8)

வீடில் பட்டினம் வெளவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்
மோடு கொள்புனல் மூரி நெடுங்கடல்
நாடு முற்றிய தோ என நண்ணிற்றே. (9)

திரைபொரு கனைகடல் செல்வன் சென்னிமேல்
நுரையெனும் மாலையை நுகரச் சூட்டுவான்
சரைஎனும் பெயருடைத் தடம்கொள் வெம்முலைக்
குரைபுனல் கன்னிகொண்டு இழிந்தது என்பவே (10)

பழம் கொள்தெங் கிலையெனப் பரந்து பாய்புனல்
வழங்கமுன் இயற்றிய சுதைசெய் வாய்த்தலை
தழங்குரல் பம்பையில் சாற்றி நாடெலாம்
முழங்குதீம் புனல் அகம் முரிய மொய்த்தவே. (11)

வெலற்கரும் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத்
தலைத்தலை அவர்கதம் தவிப்பத் தாழ்ந்து போய்க்
குலத்தலை மகளிர்தம் கற்பின் கோட்டகம்
நிலைப்படா நிறைந்தன பிறவும் என்பவே. (12)

கவ்வையும் கடும்புனல் ஒலியும் காப்பவர்
செவ்வன் நூறாயிரம் சிலைக்கும் பம்பையும்
எல்வெலாத் திசைகளும் ஈண்டிக் காரொடு
பவ்வம்நின்று இயம்புவது ஒத்த என்பவே. (13)

மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின;
காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய;
பூமனும் அரிசிப்புல் ஆர்ந்த மோட்டின
தாமினம் அமைந்துதம் தொழிலின் மிக்கவே (14)

நெறிமருப்பு எருமையின் ஒருத்தல் நீள்இனம்
செறிமறிப்பு ஏற்றினம் சிலம்பப் பண்உறீஇ
பொறிவரி வராலினம் இரியப் புக்குடன்
வெறிகமழ் கழனியுள் உழுநர் வெள்ளமே (15)

சேறமை செறுவினுள் செந்நெல் வால்முளை
'வீரொடு விளைக' எனத் தொழுது வித்துவார';
நாறிது பதம்எனப் பறித்து நாள்செய்வார்;
கூறிய கடைசியர் குழாங்கொண்டு ஏகுவார். (16)

முலைத்தடம் சேதகம் பொறிப்ப மற்றவர்
குலைத்துடன் பதித்தலின் குதித்த வாட்கயல்
புலத்திடைக் கவரிகன்று ஊட்டப் போந்தபால்
நிலத்திடைப் பாய்ந்தவை பிறழு நீரவே. (17)

பால்சுவை அறிந்தவை பழனத் தாமரை
மேல்செலப் பாய்தலின் வெரீஇய வண்டினம்
கோல்தோடி நுளைச்சியர் முத்தம் கோப்பவர்
ஏற்றிய மாலைத்தேன் இரியப் பாய்ந்தவே (18)

இரிந்த தேன் குவளையின் நெற்றிதைவர
முரிந்து போது அவிழ்ந்துகொங்கு உயிர்க்கு முல்லையின்
அரும்பு சேர்ந்து அணிஞிமிறு ஆர்ப்ப வாய்பதம்
விருந்தெதிர் கொண்ம் எனத் தழுவி வீழ்ந்தவே. (19)

வளமுடி நடுபவர் வரம்பில் கம்பலை
இளமழை முழக்குஎன மஞ்ஞை ஏங்கலின்
அளமரு குயிலினம் அழுங்கிப் பூம்பொழில்
உளமெலி மகளிரின் ஓடுங்கும் என்பவே. (20)

வளைக்கையால் கடைசியர் மட்டு வாக்கலின்
திளைத்தவர் பருகிய தேறல் தேங்குழிக்
களிப்பஉண்டு இளஅனம் கன்னி நாரையைத்
திளைத்தலின் பெடைமயில் தெருட்டும் செம்மற்றே (21)

கண்ணெனக் குவளையும் கட்டல் ஓம்பினார்
வண்ணவாள் முகமென மரையி னுள்புகார்
பண்ணெழுத்து இயல்படப் பரப்பு இட்டனர்
தண்வயல் உழவாதம் தன்மை இன்னதே (22)

நித்திலப் பந்துடன் ஈன்று பாதிரி
ஒத்தபு உடற்றிய நாவின் நாகினால்
தத்துநீர் நாரைமேல் எறியத் தண்கடல்
பைத்துஎழு திரையெனப் பறவை ஆலுமே (23)

சொல்அருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருஇருந்து ஈன்று மேலலார்
செல்வமே போல்தலை நிறுவித் தோந்தநூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே (24)

மீன் கணின் அளவும்வெற் றிடங்கள் இன்மையால்
தேன்கணக் கரும்பியல் காடும் செந்நெலின்
வான்புகழ் களிறுமாய் கழனி ஆக்கமும்
ஊன்கணார்க்கு உரைப்பரிது ஒல்லென் சும்மைத்தே (25)

ஆய்பிழி விருந்து வண்டு அயிற்றி உண்டுதேன்
வாய்பொழி குவளைக் சூடி மள்ளர்கள்
தேய்பிறை இரும்புதம் வலக்கை சேர்த்தினார்
ஆய் செந்நெல் அகன்றகாடு அரிக்குற் றார்களே (26)

வலியுடைக் கைகளால் மலர்ந்த தாமரை
மெலிவெய்தக் குவளைகள் வாடக்கம் பலம்
பொலிவெய்தப் பூம்பொய்கை சிலம்பிப் பார்ப்பெழ
மலைபட அரிந்துகூன் குயம்கை மாற்றினார். (27)

வாளையின் இனம்தலை இரிய வண்டலர்
தாளுடைத் தாமரை கிழிய வண்சுமை
கோளுடை இளையவர் குழாங்கொண் டேகலின்
பாளையாய்க் கமுகினம் பழங்கள் சிந்துமே (28)

சோர்புயல் முகில்தலை விலங்கித் தூநிலம்
மாப்புக்கொண் டார்ந்தது நரல வண்களை
ஆர்புறு பலாப்பழம் அழிந்த நீள்களம்
போர்பினால் மலிந்துஉடன் பொலிந்த நீரவே (29)

ஈடுசால் போரழித்து எருமைப் போத்தினால்
மாடுறத் தெளித்துவை களைந்து காலுறீஇச்
சேடுஉறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள்
கோடுயர் கொழும்பொனின் குன்றம் ஒத்தவே (30)

கரும்புகண் உடைப்பவர் ஆலை தோறொலாம்
 விரும்பிவந் தடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய
 திருந்துசாறு அடுவுழிப் பிறந்த தீம்புகை
 பரந்துவிண் புகுதலின் பருதி சேந்ததே (31)

கிணைநிலைப் பொருந்தம் செல்லல் கீழ்ப்படப்
 பணைநிலை ஆய்செந்நெல் பகரும் பண்டியும்,
 கணைநிலைக் கரும்பினில் கவரும் பண்டியும்,
 மணநிலை மலர்பெய்து மறுகும் பண்டியும். (32)

மல்லல் ஆம் தெங்குஇள நீர்பெய் பண்டியும்,
 மெல்இலைப் பண்டியும், கமுகின் மேதகு
 பல்பழக் காய்க்குலை பெய்த பண்டியும்,
 ஒல்குதீம் பண்டம் பெய்து ஒழுகும் பண்டியும். (33)

கருங்கடல் வளந்தரக் கரையும் பண்டியும்,
 நெருங்குபு முதிரையின் நிறைந்த பண்டியும்,
 பெருங்கலின் பண்டிகள் பிறவும் செற்றுபு,
 திருந்திஎத் திசையிலும் செறிந்த என்பவே. (34)

கிளிவளர் பூமருது அணிந்து கேடிலா
 வளவயல் வைகலும் இன்ன தென்பதேன்
 துளியொடு மதுத்துளி அறாத சோலைசூழ்
 ஓளிஅமை இருக்கைஊர் உரைக்க நின்றவே (35)

சேவல் அன்னம் தாமரையின் தோடு அவிழ்ந்த செவ்விப்பூ
 காவில் கூடு எடுக்கிய கவ்விக்கொண் டிருந்தன
 தாஇல் பொன்விளக் கம்ஆ தண் குயில்முழ வம்ஆ
 தாவி மஞ்சை நன்மணம்பு குத்தும் தும்பிக் கொம்பரோ. (36)

கூடினார்கண் அம்மலர்க்குவளை அம் குழியிடை
வாடுவள்ளை மேலெலாம் வாளை ஏறப் பாய்வன
பாடுசால் கயிற்றில் பாய்ந்து பல்கலன் ஒலிப்பப்போந்து
ஆடுகூத்தி ஆடல் போன்று நாரை காண்ப ஒத்தவே (37)

காவிஅன்ன கண்ணினார் கயம்தலைக் குடைதலின்
ஆவிஅன்ன பூந்துகில் அணிந்த அல்குல் பல்கலை
கோவை அற்று உதிர்ந்தன கொள்ளும் நீரர் இன்மையின்
வாவியாவும் பொன்அணிந்து வானம் பூத்தது ஒத்தவே. (38)

பாசவல் இடிப்பவர் உலக்கை வாழைப் பல்பழம்
ஆசினி வருக்கைமா தடிந்து தேன்கனி உதிர்ந்து
ஊசல் ஆடும் பைங்கமுகு தெங்கின்ஒண் பழம் பரீஇ
வாசத் தாழை சண்பத்தின் வான்மலர்கள் நக்குமே (39)

மன்றல் நாறு இலஞ்சி மேய்ந்து மாமுலை சுரந்தபால்
நின்றதாமரை யால்நிலம் நனைப்ப வேகி நீள்மனைக்
கன்றுஅருத்தி மங்கையர் கலம்நிறை பொழிதர
நின்றமேதி யால்பொலிந்த நீரமாட மாலையே (40)

வெள்ளிப் போழ் விலங்கவைத் தனையவாய் மணித்தலைக்
கொள்பவளம் கோத்தனைய காலகுன்றிச் செங்கண
ஒள்அகில் புகைதிரண்ட தொக்குமா மணிப்புறாக்
கிள்ளை யோடு பாலுணும் கேடில் புவை பாடவே (41)

காடிஉண்ட பூந்துகில் கமும் ஊட்டும் பும்புகை
மாட மலை மேல்நலார் மணிக்குழலின் மூழ்கலின்
கோடு உயர்ந்த குன்றின்மேல் குழீஇய மஞ்சை தம்சிறகு
ஆடும் மஞ்சினுள் விரித்து இருந்தவண்ணம் அன்னரே. (42)

கண்ணுளார்நும் காதலர் ஒழிககாமம் ஈங்குளன
உண்ணிலாய வேட்கையால் ஊடினாரை ஆடவர்
வண்ணமே கலைகளைப் பற்றஅற் றுதிர்ந்தன
எண்ணில்பொன் சுடுநெருப்பு உக்கமுற்றம் ஒத்தவே. (43)

கோட்டிளந் தகர்களும் கொய்ம்மலர தோன்றிபோல்
சூட்டுடைய சேவலும் தோணிக்கோழி ஆதியா
வேட்டவற்றின் ஊறு(ன்)னார் வெருளிமாந்தர் போர்க்கொளீஇக்
காட்டிஆர்க்கும் கெளவையும் கடியும்கெளவை கெளவையே (44)

இறு நுசப்பின் அம்நலார் ஏந்துவள்ளத்து ஏந்திய
நறவம்கொப் புளித்தலின் நாகுபுன்னை பூத்தன
சிறகர்வண்டு செவ்வழி பாடமாடத்து ஊடெலாம்
இறைகொள் வானின் மீன்என அரம்பை முலையின் இருந்தவே (45)

விலக்கில்சாலை யாவர்க்கும் வெப்பின்முப் பழச்சுனைத்
தலைத்தணீர் மலரணிந்து சந்தனம் செய்பந்தரும்
கொலைத்தலைய வேற்கணார் கூத்தும் அன்றி ஐம்பொறி
நிலைத்தலைய துப்புளலாம் நிறைதுளும் பும் ஊர்களே (46)

அடிசில்வைகல் ஆயிரம் அறப்புறமும் ஆயிரம்
கொடியனார்செய் கோலமும் வைகல்தோறும் ஆயிரம்
மடிவுஇல்கம்மி யர்களோடு மங்கலமும் ஆயிரம்
ஒடிவிலை வேறு ஆயிரம் ஓம்புவாரின் ஓம்பவே. (47)

நற்றவம் செய்வார்க்கு இடம் தவம் செய்வார்க்கும் அ.:திடம்
நற்பொருள் செய்வார்க்கு இடம் பொருள்செய்வார்க்கும் அ.:திடம்
பெற்ற இன்பம் விழைவிப்பான் விண்உவந்து வீழ்ந்தென
மற்ற நாடு வட்டமாக வைகும் மற்ற நாடரோ. (48)

கண்வலைக் காழுகர் என்னும் மாபடுத்து
ஒள்நிதித் தசைதழீஇ உடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடின் ஓங்கிய
அண்ணல் அம்கடிநகர் அமைதி செப்புவாம் (49)

விண்புகு வியன்சினை மெலியப் பூத்தன
சண்பகத்து அணிமலர் குடைந்து தாதுஉக
வண்சிறைக் குயிலொடு மயில்கண் மாறுகூஉய்க்
கண்சிறைப் படுநிழல் காவு சூழந்தவே. (50)

4. கம்பராமாயணம் நட்புக்கோள் படலம்

இராமனுடைய கதையை அறிவிப்பதாலும் கம்பரால் இயற்றப்பட்டதாலும் கம்பராமாயணம் எனப்படுகின்றது. இது உலகக் காப்பியங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப்படுகின்றது. ஆதிகாவியம் என்று அழைக்கப்படும் வடமொழி வால்மீகி ராமாயணத்தை முதலாலாகக் கொண்டு கம்பர் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், மரபிற்கும் ஏற்றவகையில் இக்காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார். இந்நூலுக்கு இவர் இட்ட பெயர் “இராமாவதாரம்” என்பதாகும்.

கம்பர் பிற்காலச் சோழர் காலத்தவர், சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்னும் செய்திகள் எல்லோராலும் ஏற்புடையனவே.

இந்நூல் வெறும் மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று. சங்க இலக்கியம், ஆழ்வார் பாடல்கள் ஆகியவை கூறும் கருத்துக்களையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியது. அவர் கூறும் அரசியலும், அறங்களும், சமுதாயக் கோட்பாடுகளும், பழந்தமிழர் கண்ட நெறிகளே. ‘ஈவாரும், இரப்பாரும் இல்லாத உலகம்’ எனத் தமிழகம் மாறவேண்டும் எனும் ஆவல் இக்காப்பியத்தில் எதிரொலிக்கக் காணலாம். வேடனையும், குரங்கினையும், அரக்கனையும் மானுடனுக்குத் தம்பியாக்குவது கம்பனின் சிறப்பு.

இந்நூல் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற ஆறுகாண்டங்களையுத் தன்னகத்தே கொண்டது.

கிட்கிந்தா காண்டத்தின் நட்புக் கோள் படலம் பாடப்பகுதியாக அமைகின்றது. இது இராமபிரானும், சக்கிரீவனும் நட்புக் கொண்டதைக் கூறுகின்றது.

**கம்பராமாயணம்
நட்புக் கோள் படலம்**

போனமந் தரமணிப் புயநெடும் புகழினான்
ஆனதன் பொருசினத்து அரசன்மாடு அணுகினான்
யானும்என் குலமும்இவ் வுலகம்உய்ந் தனம்எனா
மானவன் குணம்எலாம் நினையுமா மதியினான். (1)

இராமபிரான் வந்துள்ளதை அனுமன் சுக்கிரீவனுக்கு உரைத்தல்
மேலவன் திருமகற்கு உரைசெய்தான் விரைசெய்தார்
வாலியென்று அளவிலா வலியினான் உயிர்நெறக்
காலன்வந் தனன்இடர்க் கடல்கடந் தனம்எனா
ஆலம் உண் டவனின் இன்று அருநடம் புரிசுவான். (2)

மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளார் இயலுளார் இசையுளார் திசையுளார்
கண்ணுளார் ஆயினார் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளார் ஆருயிர்க்கு அமிழ்தமே போலுளார். (3)

சூழிமால் யானையார் தொழுகழல் தயரதன்
பாழியால் உலகெலாம் ஒரு வழிப் படரவாழ்
ஆழியான் மைந்தர்பேர் அறிவினார் அழகினார்
ஊழியால் எளிதில் நிற்கு அரசுதந்து உதவுவார். (4)

நீதியார் கருணையின் நெறியினார் நெறிவயின்
பேதியா நிலைமையார் எவரினும் பெருமையார்
போதியாது அளவிலா உணர்வினார் புகழினார்
காதிசேய் தருகடற் கடவுள்வெம் படையினார். (5)

இராமனுடைய சிறப்பினை அனுமன் மேலும் உரைத்தல்
வேல்இகல் சினவுதா டகைவிளிந்து உருளவில்
கோலியக் கொடுமையாள் புதல்வனைக் கொன்றுதன்
காலியற் பொடியினான் நெடியகற் படிவமாம்
ஆலிகைக்கு அரியபேர் உருஅளித்து அருளினான். (6)

நல்லுறுப்பு அமையும்நம் பியரின்முன்பு அவன் நயந்து
எல்லுறுப்பு அரியபேர் எழுசடர்க் கடவுள்தன்
பல்லிறுத் தவன்வலிக்கு அமை தியம் பகம்எனும்
வில்லிறுத்து அருளினான் மிதிலைபுக்கு அனையநாள். (7)

உளைவயப் புரவியான் உதவஉற்று ஒருசொலால்
அளவில்கற் புடையசிற் றவைபணித்து அருளலால்
வளையுடைப் புணரிசூழ் மகிதலத் திருவெலாம்
இளையவற்கு உதவியித் தலையெழுத்து அருளினான். (8)

தெவ்விரா வகைநெடுஞ் சிகைவிரா மழுவினான்
அவ்விரா மனையுமா வலி தொலைத்து அருளினான்
இவ்விரா கவன்வெருண்டு எழும் இரா வனையனாம்
வெவ்விரா தனையிரா வகைதுடைத்து அருளினான். (9)

கரன்முதற் கருணையற் றவர்கடற் படையொடும்
சிரமுகச் சிலைகுனித்து உதவுவான் திசையுளார்
பரமுகப் பகைதுமித்து அருளு வான் பரமராம்
அரன்முதல் தலைவருக்கு அதிசயத் திறலினான். (10)

ஆயமால் நாகர்தாழ் ஆழியா னேயலால்
காயமான் ஆயினான் யாவனே காவலா
நீயமான் நேர்தியா நிருதமா ரீசனார்
மாய மான் ஆயினான் மாயமான் ஆயினான். (11)

உக்கஅந் தமும்உடற் பொறைதுறந்து உயர்பதம்
புக்கஅந் தமும் நமக்கு உறைசெயும் புரையவோ
திக்கு அவம் தரநெடுந் திரள்கரஞ் சினவுதோள்
அக் கவந் தனு நினைந்து அமரர்தாழ் சவரிபோல். (12)

அனுமன் இராமலட்சுமணரைப் போற்றுதல்

முனைவரும் பிறருமேல் முடிவரும் பகலெலாம்
இனையர்வந்து உறுவர் என்று இயல்தவம் புரிசுவார்
வினையெனும் சிறைதுறந்து உயர்பதம் விரவினார்
எனையர் என்று உரைசெய்கேன் இரவிதன் சிறுவனே. (13)

இராமலட்சுமணர் சுக்கிரீவன் பால் நேயம் கொண்டுள்ளதாக அனுமன் உரைத்தல்
மாயையான் மதியிலா நிருதர்கோன் மனைவியைத்
தீயகான் நெறியின்உய்த் தனன்அவள் தேடுவார்
நீஐயா தவம்இழைத்து உடைமையால் நெடுமனம்
தூயையா உடைமையால் உறவினைத் துணிகுவார். (14)

அனுமன் சுக்கிரீவனை அழைத்தல்

தந்திருந் தனர்அருள் தகைநெடும் பகைஞனாம்
இந்திரன் சிறுவனுக்கு இறுதியின் திசைதரும்
புந்தியின் பெருமையாய் போதர் என்று உரைசெய்தான்
மந்திரம் கெழுமுநூல் மரபுணர்ந்து உதவுவான். (15)

சுக்கிரீவன் இராமபிரானையடைதல்

அன்னவாம் உரையெலாம் அறிவினால் உணர்குவான்
உன்னையே உடையஎற்கு அரியதுஎப் பொருளரோ
பொன்னையே பொருவுவாய் போதெனப் போதுவான்
தன்னையே அனையவன் சரணம் வந்து அணுகினான். (16)

**சுக்கிரீவன் இராமபிரானைக் காணுதல்
அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்**

கண்டனன் என்ப மன்னோ
கதிரவன் சிறுவன் காமர்க்
குண்டலம் துறந்த கோல
வதனமும் குளிர்க்கும் கண்ணும்
புண்டரி கங்கள் பூத்துப்
புயல்தழீஇப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டலம் உதயம் செய்த
மரகதக் கிரியன் னானை (17)

நோக்கினான் நெடிது நின்றான்
நொடிவரும் கமலத்து அண்ணல்
ஆக்கிய உலகம் எல்லாம்
அன்றுதொட்டு இன்று காறும்
பாக்கியம் புரிந்த எல்லாம்
குவிந்துஇரு படிவம் ஆகி
மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று
வீரராய் விளைந்த என்பான். (18)

இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரமே எனத் தெளிதல்

தேறினன் அமரர்க் கெல்லாம்
தேவராம் தேவர் அன்றே
மாறியிப் பிறப்பில் வந்தார்
மானுடர் ஆகி மன்னோ
ஆறுகொள் சடிலத் தானும்
அயனும்என்று இவர்கள் ஆதி
வேறுள குழுவை எல்லாம்
மானுடம் வென்றது என்றே. (19)

இராமபிரான் சுக்கிரீவனை உபசரித்தல்

என நினைந்து இனைய எண்ணி
இவர்கின்ற காதல் ஓதக்
கனைகடற் கரைநின்று ஏறாக்
கண்ணினை களிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகி னான்அவ்
அண்ணலும் அருத்தி கூர்ப்
புனைமலர்த் தடக்கை நீட்டிப்
போந்துஇனிது இருத்தி என்றான். (20)

இராமன் - சுக்கிரீவன் ஆகியோரின் நட்பு நிலையை விவரித்தல்

தவாவலி அரக்கர் என்னும்

தவாஇருட் பகையைத் தள்ளிக்

குவாலற நிறுத்தற் கேற்ற

காலத்தின் கூட்டம் ஒத்தார்

அவாமுதல் அறுத்த சிந்தை

அனகனும் அரியின் வேந்தும்

உவாவுற வந்து கூடும்

உடுபதி இரவி ஒத்தார்.

(21)

கூட்டம் ஒத்து இருந்த வீரர்

குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னாள்

ஈட்டிய தவமும் பின்னர்

முயற்சியும் இயைந்தது ஒத்தார்

மீட்டும்வாள் அரக்கர் என்னும்

தீவினை வேரின் வாங்கக்

கேட்டுணர் கல்வியோடு

ஞானமும் கிடைத்தது ஒத்தார்.

(22)

சுக்கிரீவன் இராமனை நோக்கிக் கூறுதல்

ஆயதோர் அமைதி யின்கண்

அருக்கன்சேய் அரசை நோக்கித்

தீவினை தீய நோற்றார்

என்னின்யார் செல்வ நின்னை

நாயகம் உலகுக் கெல்லாம்

என்னலாம் நலமிக் கோயை

மேயினன் விதியே நல்கின்

மேவலா காதுஎன் என்றான்.

(23)

தாங்கள் வந்த காரணத்தை இராமன் கூறுதல்

மையறு தவத்தின் வந்த

சவரிஇம் மலையில் நீவந்து

எய்தினை இருந்த தன்மை

இயம்பினள் யாங்கள் உற்ற

கையறு துயரம் நின்னாற்

கடப்பது கருதி வந்தேம்

ஐயநின் தீரும் என்ன

அரிக்குலத்து அரசன் சொல்வான்.

(24)

சுக்கிரீவன் இராமபிரானைச் சரணம் புகுதல்

முரணுடைத் தடக்கை ஓச்சி

முன்னவன் பின்வந் தேனை

இருள்நிலைப் புறத்தின் காறும்
 உலகெங்கும் தொடரிக் குன்று
 அரணுடைத் தாகி உய்ந்தேன்
 ஆருயிர் துறக்க லாற்றேன்
 சரணுனைப் புகுந்தேன் என்னைத்
 தாங்குதல் தருமம் என்றான். (25)

இராமன் சுக்கிரீவனுக்கு அபயம் அளித்தல்

என்றஅக் குரக்கு வேந்தை
 இராமனும்இரங்கி நோக்கி
 உன்றனக்கு உரிய இன்ப
 துன்பங்கள் உள்ள முன்னாள்
 சென்றன போக மேல்வந்து
 உறுவன தீர்ப்பல் அன்ன
 நின்றன எனக்கு நிற்கும்
 நேர்என மொழியும் நேரா. (26)

மாற்றினி உரைப்பது என்னே
 வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
 செற்றவர் என்னைச் செற்றார்
 தீயரே எனினும் உன்னோடு
 உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்
 உன்கிளை எனதுஎன் காதல்
 சுற்றம்உன் சுற்றம் நீஎன்
 இன்னுயிர்த் துணைவன் என்றான். (27)

வானரர்களும் தேவர்களும் மகிழ்தல்

ஆர்த்தது குரக்குச் சேனை
 அஞ்சனை சிறுவன் மேனி
 போர்த்தன பொடித்த ரோமப்
 புளகங்கள் பூவின் மாரி
 தூர்த்தனர் விண்ணோர் மேகம்
 சொரிந்தன அனகன் சொன்ன
 வார்த்தைஎக் குலத்து ளோர்க்கும்
 மறையினும் மெய்யென்று உன்னா. (28)

சுக்கிரீவன் இருக்கும் இருப்பிடத்தை நோக்கி வருமாறு அனுமன் இராமனை அழைத்தல்

ஆண்டெழுந்து அடியில் தாழ்ந்த
 அஞ்சனை சிங்கம் வாழி
 தூண்திரள் தடந்தோள் மைந்த
 தோழனும் நீயும் வாழி

ஈண்டுநம் கோயில் எய்தி
இனிதினின் இருக்கை காண
வேண்டுதும் அருளுக என்றான்
வீரனும் விழுமிழு என்றான். (29)

அனைவரும் ஒரு பூஞ்சோலையை அடைதல்

ஏகினர் இரவி சேயும்
இருவரும் அரிகள் ஏறும்
ஊகவெஞ் சேனை சூழ
அறந்தொடர்ந் துவந்து வாழ்த்த
நாகமும் நரந்தக் காவும்
நளினவா விகளும் நண்ணிப்
போகபூ மியையும் ஏசும்
புதுமலர்ச் சோலை புக்கார். (30)

சோலையின் சிறப்பு

ஆரமும் அகிலும் துன்றி
ஆவிர் பளிக்கு அறைய ளாவி
நாரநின் றனபோல் தோன்றி
நவமலர்த் தடங்கள் நாடும்
பாரமும் மருங்கும் தெய்வத்
தருவுநீர்ப் பண்ணை ஆடும்
சூரர மகளிர் ஊசல்
துவன்றிய சும்மைத்து அன்றே. (31)

**இரத்தின மணிகளின் சிறப்பு
கலி விருத்தம்**

அயர்வில் கேள்விசால் அறிஞர் வேலைமுன்
பயில்வில் கல்வியார் பொலிவில் பான்மைபோல்
குயிலு மாமணிக் குழவு சோதியால்
வெயிலும் வெள்ளிவெண் மதியும் மேம்படா. (32)

இராமனம் சுக்கிரீவனும் மலர்ப் பாயலில் அமர்ந்து பேசி மகிழ்தல்

ஏய அன்னதாம் இனிய சோலைவாய்
மேய மைந்தனும் கவியின் வேந்தனும்
தூய பூவணை பொலிந்து தோன்றினார்
ஆய அன்பினோடு அளவ ளாவுவார். (33)

இராமபிரான் நீராடி விருந்து உண்ணுதல்

கனியும் கந்தமும் காயும் தூயன
இனிய யாவையும் கொணர யாரினும்
புனிதன் மஞ்சனத் தொழில்பு ரிந்துபின்
இனிதுஇ ருந்துநல் விருந்தும் ஆயினான். (34)

இராமன் சுக்கிரீவனை அன்பொடு வினாவுதல்

விருந்தும் ஆகிஅம் மெய்ம்மை அன்பினோடு
 இருந்து நோக்கிநின்று இறைவன் சிந்தியாய்
 பொருந்து நன்மனைக்கு உரிய புவையைப்
 பிரிந்து ளாய்கொலோ நீயும்பின் என்றான். (35)

**இராமன் வினவியதற்கு அனுமன் பதில் கூறதல்
 இது முதல் 30 பாடல்கள் ஒரு தொடர்**

என்ற வேலையின் எழுந்து மாருதி
 குன்று போலநின்று இருகை கூப்பினான்
 நின்ற நீதியாய் நெடிது கேட்டியால்
 ஒன்றி யான்உனக்கு உரைப்பது உண்டெனா. (36)

நாலு வேதமா நவையில் சாலியின்
 வேலி யன்னவன் மலையின் மேலுளான்
 சூலி யின்னருள் துறையின் முற்றினான்
 வாலி என்றுளான் வரம்பில் ஆற்றலான். (37)

கழறு தேவரோடு அவுணர் கண்ணினின்று
 உழலும் மந்தரத்து உருவு தேயமுன்
 அழலும் கோள்அரா அகடு தேய்விடச்
 சுழலும் வேலையைக் கடையும் தோளிளான். (38)

நிலனும் நீருமாய் நெருப்பும் காற்றும்என்று
 உலைவில் பூதநான்கு உடைய ஆற்றலான்
 அலையின் வேலைசூழ் கிடந்த ஆழிமா
 மலையி னின்றும் இம் மலையின் வாவுவான். (39)

கிட்டு வார்பொரக் கிடைக்கில் அன்னவர்
 பட்ட நல்வலம் பாகம் எய்துவான்

எட்டு மாதிரத்து இறுதி நாளும் உற்று
 அட்ட மூர்த்திதாள் பணியும் அன்பினான். (40)

கால்செ லாதவன் முன்னர்க் கந்தவேள்
 வேல்செ லாதலன் மார்பின் வென்றியான்
 வால்செ லாதவாய் அலது இராவணன்
 கோல்செ லாதவன் குடைசெ லாதரோ. (41)

மேரு வேமுதல் கிரிகள் வேரொடும்
 பேரு மே யவன் பேரு மேல்நெடும்

காரும் வானமும் கதிரும் நாகமும்
தூரு மே அவன் பெரிய தோள்களால். (42)

பாரி டந்தவெம் பன்றி பண்டை நாள்
நீர்கி டந்தபேர் ஆமை நேருளான்
மார்பு இடந்தமால் எனினும் மற்றவன்
தார்கி டந்ததோள் தகைய வல்லதோ. (43)

படர்ந்த நீள்நெடுந் தலைப ரப்பிமீது
அடர்ந்து பாரம்வந் துறஅ னந்தனும்
கிடந்து தாங்கும்இக் கிரியை மேயினான்
நடந்து தாங்கும்இப் புவன நாளெலாம். (44)

கடல்உ ளைப்பதும் கால்ச ரிப்பதும்
மிடல்அ ருக்காதேர் மீது செல்வதும்
தொடர மற்றவன் சுளியும் என்றலால்
அடலின் வெற்றியாய் அயலின் ஆவவோ. (45)

வெள்ளம் ஏழுபத்து உள்ள மேருவைத்
தள்ள லானதோள் அரிகள் தானையான்
உள்ளம் இன்றிஅவ் வுயிரை அஞ்சலால்
வள்ள லேஅவன் வாழ வாழுமால். (46)

மழையி டிப் புறா வயவெஞ் சீயமா
முழையி டிப்புறா முரண்வெங் காலும்மெல்
தழைத டிப்புறச் சார்வு றாதவன்
விழைவி டத்தின்மேல் விளிவை அஞ்சலால். (47)

மெய்க்கொள் வாலினான் மிடல்இ ராவணன்
தொக்க தோளுறத் தொடர்ப் டுத்தநாள்
புக்கி லாதவும் பொழிய ரத்தநீர்
உக்கி லாதவும் உலகம் யாவதோ. (48)

இந்தி ரன்தனிப் புதல்வ னின்னளிச்
சந்தி ரன்தழைத் தனைய தன்மையான்
அந்த கன்தனக்கு அரிய ஆணையான்
முந்தி வந்தனன் இவனின் மொய்ப்பினோய். (49)

அன்ன வன்எமக்கு அரசனாக ஏன்று
இன்ன வன்இளம் பதம்இ யற்றுநாள்
முன்ன வன்குலப் பகைஞன் முட்டினான்
மின்எ யிற்றுவாள் அவுணன் மேன்மையான். (50)

முட்டி நின்றவன் முரண்உ ரத்தினேர்
ஓட்ட அஞ்சிநெஞ்சு உலைய ஓடினான்
வட்ட மண்டலத்து அரிது வாழ்வுஎனா
எட்ட ரும்பெரும் பிலனுள் எய்தினான். (51)

எய்து காலையப் பிலனுள் எய்தியான்
நொய்தின் அங்கவன் கொணர்வென் நோன்மையாய்
செய்தி காவல்நீ சிறிது போழ்துஎனா
வெய்தின் எய்தினான் வெகுளி மேயினான். (52)

ஏகி வாலியும் இருது ஏழொடு ஏழ்
வேக வெம்பிலம் தடவி வெம்மையான்
மோக வென்றிமேல் முயல்வின் வைகிடச்
சோகம் எய்தினன் துணைது ளங்கினான். (53)

அழுது அழுங்குறும் இவனை அன்பினில்
தொழுது இரந்து நின் தொழில் இது ஆதலால்
எழுது வென்றியாய் அரசு கொள்கெனப்
பழுதுஇது என்றனன் பரியு நெஞ்சினான். (54)

என்று தானும்அவ் வழியி ரும்பிலம்
சென்று முன்னவன் தேடு வேன்அவன்
கொன்று ளாந்தனைக் கொல்வன் அன்றெனில்
பொன்று வேன்எனப் புகுதல் மேயினான். (55)

தடுத்த வல்லவர் தணிவு செய்து நோய்
கெடுத்து மேலையோர் கிளத்து நீதியால்
அடுத்த காவலும் அரிகள் ஆணையால்
கொடுத்தது உண்டுஇவன் கொண்ட னன்கொலாம். (56)

அன்ன நாளின்மா யாவி அப்பிலத்து
இன்ன வாயினூடு ஏறும் என்னயாம்
பொன்னின் மால்வரைப் பொருப்பு ஒழித்து வேறு
உன்னு குன்றெலாம் உடன்அ டுக்கினோம். (57)

சேமம் அவ்வழிச் செய்து செங்கதிர்க்
கோம கன்தனைக் கொண்டு வந்தியாம்
மேவு குன்றின்மேல் வைகும் வேலைவாய்
ஆவி யுண்டனன் அவனை அன்னவன். (58)

ஓளித்த வன்னுயிர்க் கள்ளை உண்டுளம்
களித்த வாலியும் கடிதின் எய்தினான்

விளித்து நின்றுவேறு உரைபெ றான்இருந்து
அளித்த வாறுநன்று இளவ லார்எனா. (59)

வால்வி சைத்துவான் வளிநி மிர்ந்தெனக்
கால்வி சைத்தவன் கடிதின் எற்றலும்
நீல்நி றத்துவிண் நெடுமு கட்டவும்
வேலை புக்கவும் பெரிய வெற்பெலாம். (60)

ஏறி னான்அவன் எவரும் அஞ்சுறச்
சீறி னான்நெடும் சிகரம் எய்தினான்
வேறி லாதவன் புதல்வன் மெய்ம்மையாம்
ஆறி னானும்வந்து அடிவ ணங்கினான். (61)

வணங்கி அண்ணநின் வரவு இலாமையால்
உணங்கி உன்வழிப் படர உன்னுவேற்கு
இணங்கர் இன்மையால் இறைவ நும்முடைக்
கணங்கள் காவல்உன் கடன்மை என்றனர். (62)

ஆணை அஞ்சிஇவ் வரசை எய்திவாழ்
நாணி லாதஎண் நவையை நல்குவாய்
பூணு லாவுதோள் இணைபொ றாய்எனக்
கோணி னான்நெடுங் கொடுமை கூறினான். (63)

அடல்க டந்ததோள் அவனை அஞ்சிவெம்
குடல்க லங்கிளங் குலம்ஓ டுங்கமுன்
கடல்க டைந்தஅக் கரத லங்களால்
உடல்க டைந்தனன் இவன்உ லைந்தனன். (64)

இவன் உலைந்துலைந்து எழுக டற்புறத்து
அவனி யுங்கடந்து அயல்அ டைந்தனன்
கவனம் ஒன்றிலான் கால்கடாய் என
அவனி வேலையேழ் அரியின் வாவினான். (65)

அனுமன் கூறி வருவதைக் கேட்ட இராமன் வியந்து கூறுதல்
என்று கால்மகன் இயம்ப ஈசனும்
நன்று நன்றுஎனா நனிதொடர்ந்துபின்
சென்ற வாலிமுன் சென்ற செம்மல்தான்
அன்று வாவுதற்கு அறிந்த னன்கொலாம். (66)

இனைய வாவிந்து இளவல் தன்னொடும்
வனையும் வர்கழல் கருணை வள்ளல்பின்பு
இனைய வீரர்செய் தமைஇ யம்புஎனப்
புனையும் வாகையான் புகறல் மேயினான். (67)

அனுமன் தொடர்ந்து வரலாற்றை உரைத்தல்

நக்க ரக்கடற் புறத்து நண்ணுநாள்
செக்கர் மெய்த்தனிச் சோதி சேர்கலாச்
சக்க ரப்பொருப் பின்த லைக்கும்அப்
பக்கம் உற்றவன் கடிது பற்றினான். (68)

பற்றி அஞ்சலன் பழியின் வெஞ்சினம்
முற்றி நின்றதன் முரண்வ லிக்கையால்
எற்று வான்எடுத்து எழுத லும்பிழைத்து
அற்றம் ஒன்றுபெற்று இவன்அ கன்றனன். (69)

எந்தை மற்றவன் எயிறு அதுக்குமேல்
அந்த கற்கும் ஓர் அரணம் இல்லையால்
இந்த வெற்பின் வந்து இவன் இருந்தனன்
முந்தை யுற்றதோர் சாபம் உண்மையால். (70)

உருமை என்றுஇவற்கு உரிய தாரமாம்
அரும ருந்தையும் அவன்வி ரும்பினான்
இருமை யும்துறந்து இவன்இ ருந்தனன்
கருமம் இங்குஇதுஎம் கடவுள் என்றனன். (71)

இவ்வரலாற்றைக் கேட்ட இராமபிரான் வாலியின் மீது சினம் கொள்ளுதல்

பொய்யி லாதவன் வரன்முறை அம்மொழி புகல
ஐயன் ஆயிரம் பெயருடை அமலர்க்கும் அமரன்
வைய நுங்கிய வாயிதழ் துடித்தது மலர்க்கண்
செய்ய தாமரை யாம்பலம் போதெனத் திகழ்ந்த. (72)

இராமபிரான் சினம்கொண்ட காரணம் உரைத்தல்

திறத்து மாமறை அயனொடு ஐம்முகன் பிறந்தேடிப்
புறத்து அகத்துணர் அரியதன் பொலன்அடிக் கமலம்
உறச்சி வப்பித் தரைமிசை யுறல்அறம் ஆக்கல்
மறத்தை வீட்டுதல் அன்றியே பிறிதுமற்று உண்டோ. (73)

ஈரநீங்கிய சிற்றவை சொற்றனள் என்ன
ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன்னரசு உரிமைப்
பாரம் ஈந்தவன் பரிவின் அன்று ஒருவன்முன் இளையோன்
தாரம் வவ்வினன் என்ற சொல் தரிக்குமாறு உளதோ. (74)

வாலியைக் கொல்வேன் என இராமன் உரைத்தல்

உலகம் ஏழினோடு ஏழும்வந்து அவன்உயிர்க்கு உதவி
விலகும் என்னினும் வில்லிடை வாளியின் வீட்டித்
தலைமை யோடுநின் தாரமும் உனக்கின்று தருவேன்
புலமை யோய்அவன் உறைவிடம் காட்டென்று புகன்றான். (75)

**இராமன் சொல்லைக் கேட்ட சக்கிரீவன் தாங்கள் சிறிது
ஆலோசனை செய்ய வேண்டும் என உரைத்தல்**

எழுந்து பேருவ கைக்கடற் பெருந்திரை யிரைப்ப
அழுந்து துன்பத்துக்கு அக்கரை கண்டனன் அனயான்
விழுந்த தேயினி வாலிதன் வலியென விரும்பா
மொழிந்த வீரற்கு யாம்எண்ணுவது உண்டென மொழிந்தான். (76)

**சக்கிரீவன் தன் துணைவர்களோடு தனித்து இருந்து
கலந்து ஆலோசித்தல் - அனுமன் கூறுதல்**

அனைய ஆண்டுரைத்து அனுமனே முதலிய அமைச்சர்
நினைவும் கல்வியும் நீதியும் சூழ்ச்சியும் நிறைந்தார்
எனையர் அன்னவ ரோடும்வேறு இருந்தனன் இரவி
தனையன் அவ்வழிச் சமீரணன் மகன்உரை தருவான். (77)

உன்னினேன் உன்றன் உள்ளத்தில் உள்ளத்தை உரவோய்
அன்ன வாலியைக் காலனுக்கு அளிப்பதோர் ஆற்றல்
இன்ன வீரர்பால் இல்லையென்று அயிர்த்தனை இனியான்
சொன்ன கேட்டுஅவை கடைப்பிடிப் பாய்எனச் சொன்னான். (78)

சங்கு சக்கரக் குறியுள தடக்கையில் தாளில்
எங்கும் இத்தனை இலக்கணம் யாவாக்கும் இல்லை
செங்கண் வில்கரத்து இராமன்அத் திருநெடு மாலே
இங்கு உதித்தனன் ஈண்டுஅறம் நிறுத்துதற்கு இன்னும். (79)

செறுக்கும் வன்திறல் திரிபுரம் தீயெழச் சினவிக்
கறுக்கும் வெஞ்சினக் காலன்தன் காலமும் காலால்
அறுக்கும் புங்கவன் ஆண்ட பேர்ஆடகத் தனிவில்
இறுக்கும் தன்மைஅம் மாயவற்கு அன்றியும் எளிதோ. (80)

என்னை ஈன்றவன் இவ்வுலகு யாவையும் ஈன்றான்
தன்னை ஈன்றவற்கு அடிமைசெய் தவம்அ.து ஐயா
உன்னை ஈன்றவற்கு உறுபதம் உளதென உரைத்தான்
இன்னதோன்றலே அவன்இதற்கு ஏது உண்டு இறையோய். (81)

துன்பு தோன்றிய பொழுதுடன் தோன்றுவன் எவாக்கும்
முன்பு தோன்றலை அறிதற்கு முடிவுஎன் என்றியம்ப
அன்பு சான்றென உரைத்தனன் ஐய என் யாக்கை
என்பு தோன்றல உருகினது எனிற் பிறிது எவனோ. (82)

பிறிது மன்னவன் பெருவலி ஆற்றலைப் பெரியோய்
அறிதி என்னின் உண்டு உபாயமும் அ.துஅரு மரங்கள்
நெறியில் நின்றன ஏழின் ஒன்று உருவ இந் நெடியோன்
பொறிகொள் வெஞ்சரம் போவது காண்எனப் புகன்றான். (83)

சுக்கிரீவன் இராமனை அடைந்து உரை செய்தல்

நன்று நன்றெனா நன்னெடுங் குன்றமும் நாணும்
தந்து ணைத்தனி மாருதி தோளிணை தழுவிச்
சென்று செம்மலைக் குறகியான் செப்புவது உளதால்
ஒன்று உனக்கென இராமனும் உரைத்தி அ.து என்றான். (84)

**சுக்கிரீவன் இராமனை நோக்கி மராமரங்கள் ஏழனுள் ஒன்றை
அம்பு கொண்டு துளைக்குமாறு கூறதல்**

ஏகவேண்டும் இந் நெறியென இனிதுகொண்டு ஏகி
மாக நீண்டன குறுகிட நிமிர்ந்தன மரங்கள்
ஆக ஐந்தினோடு இரண்டின் ஒன்று உருவநின் அம்பு
போக வேளன்றன் மனத்து இடர் போம்எனப் புகன்றான். (85)

இராமன், சுக்கிரீவன் கூறியவாறு உடன் படுதல்

மறுவி லான்அது கூறலும் வானவர்க்கு இறைவன்
முறவல் செய்துஅவன் முன்னிய முயற்சியை முன்னி
எறுழ்வ லித்தடந் தோள்களால் சிலையை நாண் ஏற்றி
அறிவி னால்அளப் பரியவற்று அருகு சென்று அணைந்தான். (86)

5. பெரியபுராணம் திருநாளைப் போவார் புராணம்

செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்த சிவனடியார்களின் வரலாற்றைக் கூறும் நூலாதலின் பெரிய புராணம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை இயற்றியவர் சேக்கிழார். இந்நூலுக்கு ஆசிரியர் இட்டபெயர் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்பதாகும்.

பெரியபுராணம் சைவ சமய உண்மைகளை நன்கு அறிய ஏற்ற நூலாகும். இனிய, எளிய நடையுடன் கவிச்சுவை மிக்கது. கற்பனை நயம் நிரம்பியது. அன்பின் வழி இறைவனை எளிதில் அடைய முடியும் என்பதை எடுத்தியம்புகின்றது. பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த அடியார்களையும், ஒத்த நிலைகண்டு அவர்களின் திருத்தொண்டின் திறனை முறைபடக்கூறும் தீந்தமிழ்ப் பனுவலாக இந்நூல் நிலவுகின்றது. தமிழர் பண்பாட்டின் பெட்டகமாக விளங்குகின்றது. சைவசமய நூல்களில் 12ஆம் திருமுறையாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது.

சேக்கிழார் தொண்டை நாட்டில் புலியூர்க் கோட்டத்துக் குன்றத்தூரினில் அநபாய சோழனின் அமைச்சராய் விளங்கியவர். இவர் இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர். குடிப்பெயர் சேக்கிழார் என்று கூறுவர். காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி, இவர் புலமைத் திறனை வியந்து குலோத்துங்கன் 'உத்தம சோழ பல்லவன்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டியுள்ளார்.

இங்கு பாடமாக அமைவது திருநாளைப் போவார் நாயனார் புராணமாகும்.

பெரியபுராணம்

நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிரைகூழ் செறி தளிரில்
தினகரமண் டலம்வருடுஞ் செழுந்தருவின் குலம் பெருகிக்
கனமருவி அசைந்தலையக் களிவண்டு புடைசூழப்
புனல் மழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை. (1)

பாளைவிரி மணங்கமழும் பைங்காய்வன் குலைத்தெங்கின்
தாளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கின் எழப் பாய்ந்த
வாளைபுதை யச்சொரிந்த பழமிதப்ப வண்பலவின்
நீளமுதிர கனிகிழிதேன் நீத்தத்தில் எழுந்ததுகளும். (2)

வயல்வளமும் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமும்
வியலிடமெங் கணும்நிறைய மிக்கபெருந்த திருவின வாம்
புயலடையும் மாடங்கள் பொலிவெய்த மலிவுடைத் தாய்
அயலிடைவே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி உளதவ்வூர். (3)

மற்றவ்வூர்ப் புறம்பணையின் வயல்மருங்கு பெருங்குலையில்
சுற்றம்விடும் பியகிழமைத் தொழில்உழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைங் கொடிச்சுரைமேற் படர்ந்தபழங் கூரையுடைப்
புற்குரம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி (4)

கூருகிரமெல் லடியளகின் குறும்பார்ப்புக் குழுச் சுழலும்
வார்பயின்முன் நிலில்நின்ற வள்ளுகிரநாய்த் துள்ளுபறழ்
காரிரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
ஆர்சிறுமென் குரைப்படக்கும் அரைக்கசைத்த இருப்புமணி (5)

வன்சிறுதோல் மிசையுழத்தி மகவுறக்கும் நிழல் மருதும்
தன்சினைமென் பெடையொடுங்குந் தடங்குழிசிப் புதை நீழல்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதூங்கின மாவும்
புன்றலைநாய்ப் புன்றிறுமுழைப் புடைத்தெங்கும் உடைத்தெங்கும். (6)

செறிவலித்திண் கடைஞர்வினைச் செயல்புரிவை கறையாமக்
குறியளக்க உளைக்குஞ் செங் குடுமிவா ரணச் சேக்கை
வெறிமலர்த்தண் சினைக்காஞ்சி விரிநீழல் மருங் கெல்லாம்
நெறிகுழற்புன் புலைமகளிர் நெற்குறுபாட் டொலிபரக்கும். (7)

புள்ளுந்தண் புனற்கலிக்கும் பொய்கையுடைப் புடை எங்கும்
தள்ளுந்தாள் நடையசையத் தளையவிழ்பூங் குவளைமது
விள்ளும் பைங் குழற்கதிர்நெல் மிலைச்சிய புன் புலைச்சியர்கள்
கள்ளுண்டு களிதூங்கக் கறங்குபறை யுங்கலிக்கும். (8)

இப்படித்தா கியகடைஞர் இருப்பின்வரைப் பினின் வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவன்கழற்கே விளைத்தஉணர் வொடும் வந்தார்
அப்பதியில் ஊர்ப்புலைமை ஆன்றதொழில் தாயத்தார்
ஓப்பிலவர் நந்தனார் எனஒருவர் உளரானார். (9)

பிறந்துணர்வு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகைபால்
சிறந்தபெருங் காதலினால் செம்மைபுரி சிந்தை யராய்
மறந்தும்அயல் நினைவின்றி வருபிறப்பின் வழி வந்த
அறம்புரிகொள் கையராயே அடித்தொண்டின் நெறிநின்றார். (10)

ஊரில்விடும் பறைத்துடவை உணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார் தலைநின்றார் தொண்டினால்
கூரிலைய முக்குடுமிப் படையண்ணல் கோயில் தொறும்
பேரிகையே முதலாய முகக்கருவி பிறவினுக்கும். (11)

போர்வைத்தோல் விசிவாரென் நினையவும் புகலும் இசை
நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாமுக்கும் நிலை வகையில்

சேர்வுற்ற தந்திரியும் தேவாபிரான் அர்ச்சனைகட்கு
ஆர்வத்தி னுடன்கோரோ சனையும்இவை அளித்துள்ளார். (12)

இவ்வகையால் தந்தொழிலின் இயன்றவெலாம் எவ்விடத்தும்
செய்வனவும் கோயில்களில் திருவாயிற் புறநின்று
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினால் ஆடுதலும்
அவ்வியல்பில் பாடுதலு மாய்நிகழ்வார் அந்நாளில். (13)

திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகன் சேவடிகள் மிகநினைத்து
விருப்பினொடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செய்வதற்கே
அருத்தியினால் ஒருப்பட்டங் காதனூர் தனில் நின்றும்
வருத்தமுறுங் காதலினால் வந்தவ்வூர் மருங்கணைந்தார். (14)

சீரேறும் இசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயில்
நேரேகும் பிடவேண்டும் எனநினைந்தார்க் கதுநேர்வார்
காரேறும் எயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலங்க அருள் புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார். (15)

சிலலோகம் உடையவாதம் திருவாயில் முன்னின்று
பலலோகங் கடப்பவர் தம் பணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து
சுவலோடு வாரலையப் போவார்பின் பொருகூழல்
அவலோடும் அடுத்ததுகண்டு ஆதரித்துக் குளந்தொட்டார். (16)

வடங்கொண்ட பொன்னிதழி மணிமுடியார் திருவருளால்
தடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததற்பின் தம் பெருமான்
இடங்கொண்ட கோயில்புறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுந்து
நடங்கொண்ட விடைகொண்டு தம்பதியில் நண்ணினார். (17)

இத்தன்மை ஈசர்மகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெற்த்ததிருத் தொண்டுசெய்து விரவுவார் மிக்கெழுந்த
சித்தமொடுந் திருத்தில்லைத் திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
உய்த்த பெருங் காதலுணர்வு ஒழியாது வந்துதிப்ப (18)

அன்றிரவு கண்துயிலார் புலர்ந்ததற்பின் அங்கெய்த
ஒன்றிய அணை தருதன்மை உறுகுலத்தோ டிசை வில்லை
என்றிதுவும் எம்பெருமான் ஏவல் எனப் போக்கொழி வார்
நன்றுமெழுங் காதல்மிக நாளைப்போ வேன் என்பார். (19)

நாளைப்போ வேன் என்று நாள்கள்செலத் தரியாது
புளைப்பூ வாய்பிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவா ராய்ப்
பாளைப்பூங் கமுகுடுத்த பழம்பதியின் நின்றும் போய்
வாளைப்போத் தெழும்புழனஞ் சூழ்தில்லை மருங்கணைவார். (20)

செல்கின்ற போழ்தந்த திருவெல்லை பணிந் தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளர்த்து பயில்வேள்வி எழும் புகையும்
மல்குபெருங் கிடையோது மடங்கள்நெருங் கினவுங்கண்டு
அல்குந்தம் குலநினைந்தே அஞ்சி அணைந் திலர்நின்றார். (21)

நின்றவர்அங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார் முன்
சென் றிவையுங் கடந்தூர் சூழ் எயிற்றிருவா யிலைப் புக்கார்
குன்றனைய மாளிகைகள் தொறுங்குலவும் வேதி கைகள்
ஒன்றியமு வாயிரம்அங் குளஎன்பார் ஆகுதிகள். (22)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தல் அரிதென்றஞ்சி
அப்பதியின் மதிற்புறத்தின் ஆராத பெருங்காதல்
ஒப்பரிதாய் வளர்ந்தோங்க உள்ளருகிக் கை தொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செல் கின்றார். (23)

இவ்வண்ணம் இரவுபகல் வலஞ்செய்தங் கெய்தரிய
அவ்வண்ணம் நினைந்தழிந்த அடித்தொண்டர் அயர் வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிடற்றார் மன்றில்நடங் கும்பிடுவ
தெவ்வண்ணம் எனநினைந்தே ஏசறவி னொடுந் துயில்வார். (24)

இன்னல்தரும் இழிபிறவி இதுதடை என் றேதுயில் வார்
அந்நிலைமை அம்பலத்துள் ஆடுவார் அறிந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவர் வருத்தமெலாந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கனவின்கண் முறவலோடும் அருள் செய்வார். (25)

இப்பிறவி போய்நீங்க எரியினிடை நீழுழ்கி
முப்புரிநூல் மார்பருடன் முன்னணைவார் என்ன மொழிந்து
அப்பரிசே தில்லைவாழ் அந்தணர்க்கும் எரியமைக்க
மெய்ப் பொருளா னார் அருளி அம்பலத்தே மேவினார். (26)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோர் எல்லாரும்
அம்பலவர் திருவாயின் முன்பு அச்சமுடன் ஈண்டி
எம்பெருமான் அருள்செய்த பணிசெய்வோம் என்றேத்தித்
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டர் பாற்சார்ந் தார். (27)

ஐயரே அம்பலவர் அருளால்இப் பொழுதணைந்த தோம்
வெய்யஅழல் அமைத்துமக்குத் தரவேண்டி என விளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர் நான்உய்ந்தேன் எனத் தொழுதார்
தெய்வமறை முனிவர்களும் தீயமைத்த படி மொழிந்தார். (28)

மறையவர்கள் மொழிந்ததற்பின் தென்றிசையின் மதிற்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின் முன்னாகப் பிஞ்ஞு கர்தம்
நிறையருளால் மறையவர்கள் நெருப்பமைத்த குழி எய்தி
இறையவர்தாள் மனங்கொண்டே எரிசூழ வலங் கொண்டார். (29)

கைதொழுது நடமாடுங் கழலுன்னி அழல்புக்கார்
எய்தியஅப் பொழுதின்கண் எரியின்கண் இம்மாயப்
பொய்தகையும் உருவொழித்துப் புண்ணியமா முடிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூல்விளங்க வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார். (30)

செந்தீமேல் எழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
அந்தணன் போல் தோன்றினார் அந்தரதுந் துபி நாதம்
வந்தெழுந்தது இருவிசும்பில் வானவர்கள் மகிழ்ந் தார்த்துப்
பைந்துணர்மந் தாரத்தின் பனிமலர்மா ரிகள் பொழிந்தார். (31)

திருவுடைய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் கை தொழுதார்
பரவரிய தொண்டர்களும் பணிந்துமனம் களி பயின்றார்
அருமறைசூழ் திருமன்றில் ஆடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாராம் மறை முனிவர். (32)

தில்லைவாழ் அந்தணரும் உடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
ஓல்லைபோய் உட்புகுந்தார் உலகய்ய நடமாடும்
எல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவர்களும் கண்டிலரால். (33)

அந்தணர்கள் அதிசயித்தார் அருமுனிவர் துதிசெய்தார்
வந்தணைந்த திருத்தொண்டர் தம்மைவினை மாசறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுரையுந்த துணையடிகள் தொழுதிருக்க
அந்தமிலா ஆனந்தப் பெருங்கூத்தர் அருள்புரிந்தார். (34)

மாசுடம்பு விடத்தீயின் மஞ்சனஞ்செய் தருளியெழுந்து
ஆசில்மறை முனியாகி அம்பலவர் தாளடைந்தார்
தேசுடைய கழல்வாழ்த்தித் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் வினைப்
பாசமற முயன்றவர்தம் திருத்தொண்டின் பரிசுரைப்பாம். (35)